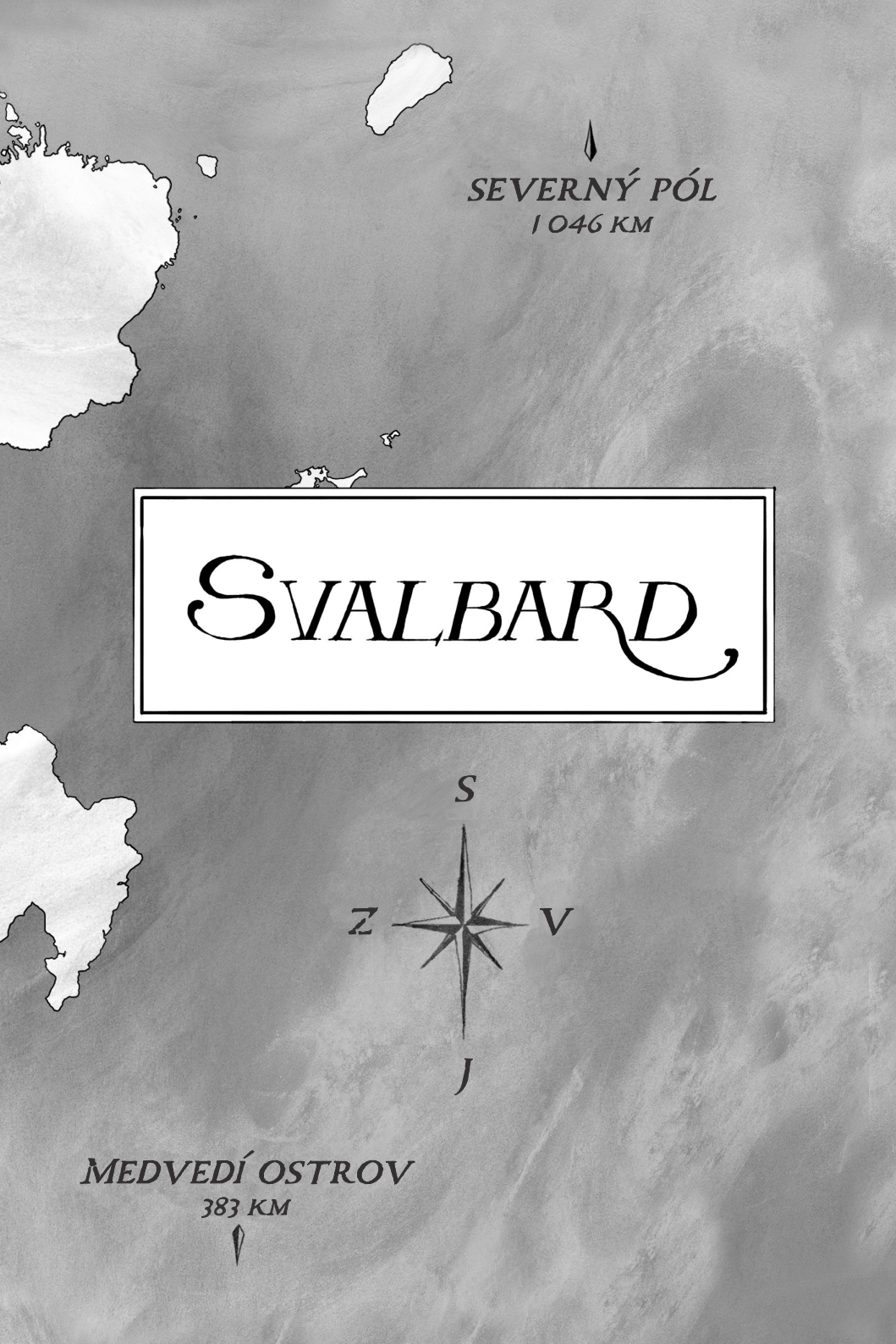

*Všetkým, čo si želali, aby sa April a Maco
znovu stretli.*

Táto kniha je pre vás.

SEVERNÝ PÓL
1 046 KM

SVALBARD

MEDVEDÍ OSTROV
383 KM

1

Fotografia

SEDEMNÁSŤ MESIACOV po návrate z Medvedieho ostrova sedela April Woodová v zadnej záhrade s prekríženými nohami a načúvala tichu. Iní ľudia by povedali, že ticho nevydáva žiadny zvuk, ale April o tom vedela svoje.

Ticho vám totiž môže sprostredkovať množstvo najrozličnejších správ – najmä ak viete pozorne počúvať. Navyše April bola oveľa radšej vonku ako vnútri. Bolo to po všetkých stránkach príjemnejšie miesto, kde sa dal tráviť čas.

Predovšetkým v týchto dňoch.

Keď sa April s otcom vrátili z Arktídy, mali pocit, akoby sa ponorili na dno veľmi studeného bazéna. Najhorší bol ustavičný hluk a smog z áut a motocyklov a nekonečný smrad z výfukov. Desili ich aj ľudia. Všade bolo toľko

ľudí! Náhlili sa, tlačili a strkali do seba každú minútu dňa.

Ocko sa rozhodol, že sa čo najskôr presťahujú na pobrežie, a tak v priebehu mesiaca predal veľký pochmúrny dom v meste a našiel im nový domov neďaleko starej mamy. Dom na Stirling Road 34 však nebol celkom podľa Aprilíných predstáv. Stál v rade rovnakých moderných budov s červenou strechou, čerstvo natretým plotom a pekne upraveným trávnikom v zadnej záhrade. Na rozdiel od ich starého domu a dokonca aj od dreveného zrubu na Medveďom ostrove malo všetko v tomto príbytku tvrdé ostré rohy a lesklý povrch. Nebolo tam ani otvorené ohnisko, na ktorom by sa dali piecť lievance, ale elektrický kozub s umelými polenami, čo sa po šľuknutí vypínačom rozžiarili načerveno. No zdalo sa, že ocko je šťastný. Vlastne šťastnejšieho ho April nevidela už roky, a ako jej ustavične pripomínal, tento dom sa bude ľahko udržiavať v čistote.

To však neznamenalo, že by musela tráviť čas vnútri, najmä nie po večeroch, ako bol tento, keď zapadajúce slnko sfarbovalo oblohu dozlata a v korunách stromov ševelil vánok ako čarovná hudba.

„Aká nádhera,“ povedala nahlas.

To bola ďalšia vec, ktorú si priniesla z Arktídy. Zvykla si nahlas sa zhovárať sama so sebou. Nepripadalo jej to čudné, kým sa ľudia nezačali na ňu pobavene pozeráť.

Našťastie bol piatok, škola sa na tento týždeň skončila, a ona si mohla robiť, čo sa jej zachce. Chodila do nej len zo pár mesiacov, ale nevedela sa zbaviť pocitu, že ju pokladajú za čudáčku.

Navyše pri jej referáte o nepriaznivej situácii, v ktorej sa ocitli ľadové medvede – mimochodom, pripravovala si ho celú večnosť –, väčšina spolužiakov zívala od nudy. Keď sa pokúsila prebrať ich z ľahostajnosti tým, že predviedla jeden zo svojich najpôsobivejších medvedích revov (na ktorý bola veľmi hrdá), a potom im ukázala, ako dokáže zacítiť arašidové maslo na vzdialenosť jednej míle, len ju vysmiali a ručali na ňu z posledných lavíc v triede ako medvede. Učiteľ ešte skomplikoval celú situáciu tým, že si ju vzal nabok a dohovárал jej, že napodobovanie zvierat nepatrí do školy.

April sa mu pokúsila čo najlepšie a najslušnejšie vysvetliť, že to nebolo napodobovanie zvierat. Chcela všetkých informovať o problémoch v Arktíde – tak ako ju k tomu nabádala Lisé z Polárneho inštitútu. No jej slová nepadli na úrodnú pôdu. Od tej chvíle ju začali volať Medvedie dievča a podľa úškrnov, ktoré túto prezývku sprevádzali, usúdila, že to asi nebude kompliment.

Ani článok, ktorý vyšiel v miestnych novinách, nevyvolal želaný ohlas. Jeden novinár sa nejako dopyčul o výprave April a jej otca do Arktídy, a keďže ten týždeň mali v redakcii málo spravodajských príspevkov, rozhodol sa napísať ich príbeh. Ocko trochu váhal, ale April sa chopila príležitosti oboznámiť verejnosť, ako veľmi potrebujú ľadové medvede pomoc. Dostala šancu upozorniť na to, ako rýchlo sa topia ľadovce! V článku sa však objavilo niekoľko nesprávnych údajov vrátane toho, že autor chybné uviedol Aprilino meno. Ako keby sa mohla volať Alica! A najhoršie zo všetkého bolo, že hoci medveďa zachránila ona, článok vyznel

tak, že najväčší podiel na tom hrdinskom čine mal kapitán lode.

April netúžila získať dobré body, zlaté hviezdičky ani pochvalu. Chcela len, aby ju brali vážne. Najmä teraz, keď sa naša planéta ocitla vo veľkom ohrození.

„Keby som naozaj bola Medvedie dievča,“ zamrmlala si pod nos, „ľudia by ma počúvali. A boli by ochotní niečo zmeniť!“

Vrana na plote súhlasne zakrákala.

April si vzdychla. Bol február, a hoci už z trávy vyhúklo zopár statočných narcisov, vzduch bol ešte mrazivý. Čoskoro ju ocko bezpochyby zavolá dnu – bude sa báť, aby sa nepodchladila alebo nedostala nejakú život ohrozujúcu chorobu. Odkedy sa vrátili z Arktídy, ustavične sa o ňu strachoval a robil si starosti, akoby jej hrozilo nejaké strašné nebezpečenstvo. Aj teraz sa díval cez kuchynské okno a hľadal ju, čo znamenalo, že jej zostávalo už len pár minút.

Z náprsného vrecka vetrovky opatrne vybrala fotografiu. Bolo to najbezpečnejšie miesto, kde ju mohla uschovať, a čo bolo ešte dôležitejšie, po celý čas ju mala pritísnutú na hrudi. Nebola to bežná fotka, akú ľudia zvyčajne nosia vo vreckách. Nebola na nej mama, otec, bratia, sestry ani starí rodičia. Na fotografii bola ona s obrovským ľadovým medveďom. Stáli v tesnom objatí, čo by sa mohlo väčšine ľudí zdať neveriteľné. Pravdaže, bola to jej fotka s Macom, jej najcennejší poklad. Záber vznikol na móle v Longyearbyene na ostrove Svalbard. Ich postavy sa črtali proti slnku a nakláňali sa k sebe, keď ich blesk fotoaparátu zachytil v momente poslednej rozlúčky. Stáli v takom tesnom objatí,

že bolo ťažké rozlíšiť, kde sa končil medveď a začínalo sa dievča. Ešte aj teraz April pri pohľade na fotografiu zovrelo hrdlo.

„Ahoj, Maco,“ zašepkala a počula, ako sa jej chveje hlas.

Nemala predstavu, ako dlho si môže ľadový medveď niečo pamätať ani či má Maco na ňu ešte ne-

jaké spomienky. Ak aj má, určite na ňu nemyslí tak často ako ona naňho. Nikdy naňho nezabudne. Nikdy, kým bude žiť. A potom ešte aspoň bilión rokov.

Bezpochyby Maco žije svoj nový život. Tak ako jej radil ocko, že aj ona má žiť svoj. Niežeby sa o to nepokúšala. Každý deň sa snažila zo všetkých síl, aby žila tak, ako to od nej očakával ocko, stará mama a všetci ostatní – úplne normálnym ľudským životom. Mnohým to stačí. No z času na čas sa jej v myslí vynorila spomienka – šteklenie Macových fúzov na tvári, nečakaný dotyk mokrého ňufáka a najživší obraz zo všetkých – jeho teplé čokoládovohnedé oči, keď sa im stretli pohľady.

„Chýbaš mi,“ povedala ticho, no hneď sa ubezpečila, či otec nepočúva cez otvorené kuchynské okno. „Tak strašne mi chýbaš.“

Nečakala odpoveď. Koniec koncov, Arktída bola veľmi ďaleko a ona nepočula o Macovi od toho pamätného dňa,

čo boli naposledy spolu. Maco nevie písať listy ani zdvihnúť telefón a je príliš ďaleko, aby ho mohla počuť revať. Dúfala, že si našiel priateľov medzi inými ľadovými medvedmi – možno dokonca družku. No najväčšmi zo všetkého dúfala, že je šťastný.

„Veď to bol hlavný dôvod, prečo som ťa chcela dopraviť na Svalbard, však?“ zašepkala. „Veľmi by som chcela vedieť, či si v poriadku.“

Ticho sa nadýchla a zahľadela sa na nočnú oblohu, akoby tam mohla nájsť odpoveď, po ktorej túžila. Napla uši a počula šepot striebornej brezy, štekot psa o dve ulice nižšie, vzdialený šum mora. Ale čo nemohla počuť, bolo...

„April!“ Ocko prudko otvoril zadné dvere a von sa vylial obláčik teplého žltého svetla. „Čo tam robíš? Ešte na smrť prechladneš!“

„Už idem!“ ozvala sa a neochotne vstala, večerný pokoj sa zrazu rozplynul. Vložila fotografiu späť do náprsného vrecka a zazipsovala ho. Vrana ďalej krákala a April sa pobrala za otcom do domu.